

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Rus og Krig

Citation: Drachmann, Holger: "Rus og Krig", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56582/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

RUS OG KRIG

„Afhold og Fred“ — hvor drøveligt et Ord,
 Spidsborger-Løstnet under Degne-Kappe.
Rus maa der til — her paa Guds grønne Jord,
 om den skal vorde Himmeriges Trappe!
 Vorherre var i Rus, dengang han skabte
 sit skønne Paradis for Mand og Kvinde,
 det Paradis, som Menneskene tabte,
 dengang „Moralen“ kom og *Dyden* gik —
 Dyden, som ingen gensaa' nogensinde.

Og „Fred“? Et klangfuldt Klemt paa Valgtribuner,
 et fattigt Fif, hvorved man selv sig narrer.
 Værsgod! trut løs i Bedemands-Basuner,
 men glem ej, at det kolde blanke Staal
 gør Hjertet ødelt, mens det Brystet arrer. —
 Er det „at spare Livet“ Livets Maal,
 saa lad os alle trøstigt vegetere —
 sluk Sjælens Ild, bliv Munk og tag Tonsuren:
 lad os gaa konsekvent *imod* Naturen:
 idet vi la'er det „stærke“ Køn kastrere!

Nej, *Rus og Krig!* — saa sandt som Lidenskaben
 er Alfa og Omega her paa Jorden
 trods Bønebogen, ja trods Videnskaben,
 der holder paa de stærke Drifter Orden
 og klækker kunstig Børne-Yngel ud.
 Naar Manden først er bleven *helt* en Klud,
 og Kvinden ser i Kluden „Idealet“,
 saa kan de Freds-Apostler jubilere —
 saa er vi fri for hver en Slags Forskrækkelse,
 saa eksisterer Mord og Brand ej mere,
 men vi kan rolig dø paa Hospitalet
 af Kræft og Alderdom og anden Svækkelse.

Krig er „Forbandelsen“ — det véd vi alle:
fordi den bliver ført af Dynastier,
 som for „uroeligt Blod“ sig klogt befrier,
 som, selv *in salvo*, lader Fanen hejse
 og ser med Sindsro Hundredtusind dejse,
 ja kanske hele Landets Ungdom falde!

Men Krig er ogsaa de Revolutioner,
der skaffer Frihed og afskaffer Troner:
Krig er det varme, dyre Hjerterblod,
hvor en Folkestammes Liv slaar Rod,
hvorfra der spirer Aandens stolte Sejer —
alt, alt det bedste, Menneskene ejer!

Og „Rus“ ? Et Skræmme-Ord for svage Sjæle,
for dem, der „drak“ — og som paany vil drikke,
naar Bussemænd og Maren-Ammer ikke
med Riset gaar parat bag deres Hæle.
Skal *Vinen* da i Gabestokken staa —
skal Dyds-Dragoner stedse passe paa,
om Værtskuldøren blir paa Tinen lukket —
fordi Dragonen mulig selv har drukket,
hvad en Apostel ikke bør og maa?
Aa, *Hykleriet* har de hundred Masker
at skjule Kødets Skrøbelighed bag —
men om man knuste alle Verdens Flasker,
blev Afholds-Sagen ej en „hellig“ Sag.

„Rus“ — siger Byron — „er af Jorde-Livet
det bedste!“ Han har Ret den stolte Britte:
Rusen blev os som Modvægts-Gave givet
mod at den sørgelige Ussældom,
som fra et helt forarmet Samfund kom,
hvis Lov og Ret er snart til Pjalter slidte.
Og naar en skønne Dag ud af vor Midte
en *Mand* staar frem, der slaar sin Tid i Synet,
fordi han er beruset af den Lykke
at turde gaa og staa *foruden Krykke* —
da vil der glimte fra hans klare Pande
som fra en Jupiter, der tumler Lynet,
mens han indblæser Menneskene „Aand“ —
og da vil *frie* Mænd og Kvinder sande,
idet de sprænger Lav- og Durnheds Baand,
at for at bygge Fremtids Verden op
og plante Fredens Banner paa dens Top,
maa *Krig* og *Rus* gaa forud — Haand i Haand!